

POW

De afgelopen weken heb ik mij verdiept in de kunstenaar Julia Mandle. In 1996 heeft zij een non-profit organisatie opgericht die zich bezig houdt met het ontwikkelen van experimentele performances. Zij werken onder de naam **J Mandle Performance** in Brooklyn.

Zoals ze zelf ook al zegt in een interview is het erg knap dat ze al meer dan 10 jaar als non-profit organisatie bestaat. Dat is een namelijk bijzondere prestatie voor iemand die performances creëert aangezien dat niet zo makkelijk in een hokje te plaatsen valt als bijvoorbeeld een museum. Ze noemt zichzelf liever geen performance artist maar vind "conceptual artist" beter bij haar passen. Dit komt omdat Julia zichzelf nooit in haar performances verwerkt, ze werkt altijd 'achter de schermen' en houdt zich dus vooral bezig met de concepten, de installaties en de kostuums. Ze huurt geschikte toneelspelers in voor de daadwerkelijke performance.

Langzaam aan kwam ik er achter waarom ze zo graag nieuwe performances creëert, en nooit werkt via andere media. Ze is zich er namelijk sterk van bewust hoe een performance je perspectief op de wereld kan veranderen. Ze wil het voorbijgangers laten stil staan midden op straat zodat ze kunnen zien wat er gebeurt. Vaak werkt dit wel goed want sommige 'toneelspelers', uit bijvoorbeeld het werk "Chalk" worden zelfs gevolgd door de stad omdat mensen benieuwd zijn wat er gaat gebeuren.

Ik vind haar werk zelf persoonlijk niet altijd even toegankelijk. Haar werk is wel heel erg vernieuwend en in dat opzicht misschien soms afschrikwekkend. Omdat ze vaak terugkijkt op het verleden en mensen er bewust van maakt hoe sterk dit afwijkt van het heden en de toekomst denk ik dat het belangrijk is om ook vooral jongeren te bereiken met haar werk. Ik weet niet of ze deze groep bereikt met de vormen die zij hiervoor kiest. Ik krijg soms het idee dat het werk nog te ver van de mensen massa af staat en dat men het meer als kunst op zich gaat zien, i.p.v. dat mensen daadwerkelijk hun hele perspectieven op de wereld zullen veranderen. Natuurlijk heb ik nog nooit een performance van haar echt mogen ervaren waardoor ik hier niet heel goed over kan oordelen. De onderwerpen die zij kiest om mensen mee te confronteren spreken mij gewoon niet altijd aan. Ik ben erg benieuwd of de onderwerpen toegankelijk en interessant genoeg zijn voor haar voorbijgangers om geconfronteerd te worden met hun perspectieven op deze wereld. Ik vind haar werk, van wat ik op het internet in filmpjes heb mogen zien, nu nog vooral interessant om de vorm en nog niet zo zeer om de confrontatie die er kan ontstaan.

Haar laatste project, "Eika", spreekt mij wel heel erg sterkt. Ze laat hierin zien dat het water niet altijd zo schoon is als het lijkt. Vaak zitten er giftige afvalstoffen die door industriebedrijven worden gedumpt in. Naast haar uitwerking spreekt het concept mij veel meer aan omdat

“Al stoppen mensen maar voor enkele seconden waardoor wellicht hun kijk op de wereld veranderd, dat is het doel van mijn performances.”

Doordat ze vaak met grote groepen 'toneelspelers' werkt trek je al snel de aandacht, vooral in combinatie met de unieke en kleurrijke kostuums zal niet snel iemand zomaar voorbij lopen zonder eventjes stil te staan. Dat is natuurlijk precies wat ze wil bereiken. Toch vraag ik me af of ze mensen daadwerkelijk zo kan laten nadenken als zij dat graag wil. Haar performances zijn zo geconcentreerd op de bijzondere en opvallende vorm dat ik er aan twijfel of ze haar doel hierdoor niet voorbij loopt.

Ze wil de mensen op straat in haar werk betrekken en hun kijk op de wereld veranderen, maar ik denk dat voorbijgangers het vooral een interessante vertoening vinden en zich niet zo zeer bewust zijn van het concept zelf. Julia wil de lagen historie blootleggen in haar performances zodat mensen zich er bewust van worden wat er zich door de jaren heen op de wereld, of heel specifiek op die bepaalde plek, heeft afgespeeld.

het voor mij toegankelijker is dan dat ze enkel weergeeft in een performance hoe een plek er vroeger uit zag. Het is een onderwerp dat je raakt en dat komt in combinatie met de performance erg goed naar voren.

Ze kiest heel goed drukbezochte punten op straat uit om haar werk te presenteren. Het blijft hierdoor ook een vrije keuze om te blijven staan kijken of niet. Ze is er erg goed in om de aandacht van mensen te trekken maar ik ben benieuwd of ze die aandacht ook kan blijven vasthouden.

In 1992 creëerde ze het project "When". Hierin daagt ze het publiek uit lang genoeg te blijven staan en hun tijd in te leveren om te kijken of er wat in de performance veranderd. Hierin, maar ook in bijvoorbeeld het "Chalk-project", vind ik een hele duidelijke connectie met slowdesign. Het vraagt de mensen stil te staan, na te denken en te volgen.

IN THIS IMPOSSIBLY OVERWHELMING WORLD,
WE NEED REASON TO STOP & CONSIDER
OUR ROLE WITHIN IT. IN OUR DAILY LIVES